

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 16 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 65

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πέτρου Λοτί. —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἠπὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ ΠΕΤΡΟΥ ΛΟΤΙ.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐγίνωσκον γλῶσσαν ἰδιαιτέραν, ἐν ἣ νὰ ἠδύναντο νὰ γραφῶσιν αἱ καθ' ὑπνοῦς ὄπτασιαι μου. Ὅταν δοκιμάζω μετὰ τῶν συνήθων λέξεων, κατορθῶν μόνον νὰ κατασκευάζω εἶδος ἀδεξίου καὶ ἀκόμψου διηγήματος, ἐν ᾧ βεβαίως οἱ ἀναγνώσται μου οὐδὲν θὰ ἴδωσιν· ἐγὼ μόνος δύναμαι νὰ διακρίνω ἀκόμη, ὅπισθεν τῆς ἀτελοῦς παραστάσεως τῶν συσσωρευμένων τούτων λέξεων, τὴν ἀχανῆ ἄβυσσον.

Φαίνεται ὅτι τὰ ὄνειρα, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη ἄτινα νομίζομεν διαρκέστατα, ἔχουσι διάρκειαν μόλις ἐπαισθητὴν, μόνον τὰς πάντοτε φυγάδας ἐκεῖνας στιγμάς, καθ' ἃς τὸ πνεῦμα ἀμφιρρέπει μετὰ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου· ἀλλ' ἀπατόμεθα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ταχύτητος, μετ' ἧς αἱ ἀνακλάσεις αὐτῶν διαδέχονται ἀλλήλας καὶ μεταβάλλονται· ἰδόντες τόσα πράγματα διερχόμενα πρὸ ἡμῶν, λέγομεν: «ὠνειρεύθη ὀλόκληρον νύκτα», ὅταν ἔχωμεν ὀνειρευθῆ μολις ἐπὶ λεπτόν.

Τὸ ὄραμα, περὶ οὗ θὰ ὀμιλήσω, δὲν ἔσχεν ἴσως πραγματικὴν διάρκειαν πλεόν δευτερολέπτων τινῶν, διότι καὶ εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον ἐφάνη λίαν βραχύ.

Ἡ πρώτη εἰκὼν ἐφωτίσθη δις ἢ τρίς, δι' ἐλαφρῶν σκιρτημάτων, ὡς ἐάν, ὅπισθεν διαφανοῦς χαρτου, ἀνεβίβαζεν διὰ μικρῶν ὠθήσεων τὴν φλόγα λυχνίας.

Κατ' ἀρχάς λάμψις δυσδιάκριτος, ἐπιμήκους σχήματος, — προσελκύουσα τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκ τοῦ πλήρους ὕπνου, τῆς νυκτός καὶ τῆς ἀνυπαρξίας ἐξερχομένου πνεύματός μου.

Εἶτα ἡ λάμψις καθίσταται ἠλιακὴ ἀκτίς, εἰσερχομένη δι' ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ἐκτεινομένη ἐπὶ δαπέδου. Ταυτοχρόνως, ἡ προσοχή μου ἐξεγειρομένη ἐπὶ μᾶλλον, θορυβεῖται αἴφνης, ἀόριστος ἀνάμνησις, δὲν ἠξέυρω τίνας, ταχύ ὡς ἡ ἀστραπὴ προαίσθημα πράγματος, ὅπερ μέλλει νὰ με συγκινήσῃ μέχρι βαθύς ψυχῆς.

Τούτο ἐξακριβούται: εἶνε ἀκτίς ἐσπερινοῦ ἡλίου, ἐρχομένη ἐκ κήπου, ἐφ' οὗ βλέπει τὸ παράθυρον ἐκεῖνο κήπος ξενικός, ὅπου, χωρὶς νὰ τὰς ἔχω ἴδει, γνωρίζω ἐν τῷ παρόντι ὅτι ὑπάρχουσι μαγγαριαί! Ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φωτειναῖς ταῦταις ἀκτίσιν, ἡ σκιά φυτοῦ, εὐρισκομένου ἐκτός, ἀποχωρίζεται καὶ τρέμει σιγά— ἡ σκιά βαναπέας...

Καὶ τὴν ὥρην τὰ σχετικῶς σκοτεινὰ μέρη φωτίζονται: — ἐν τῷ σκίῳφωτι, τὰ ἀντικείμενα εἰκονίζονται, — καὶ βλέπω τὰ πάντα μετ' ἀνεκδιήγητου φρικιάσεως!

Ἐν τούτοις ἀπλούστατον μικρὸν διαμέρισμα ἐν τίνι οἰκίᾳ τῶν ἀποικίων, με ζύλινα τεῖχη, με καθίσματα ψάθινα. Ἐπὶ τραπέζης ὠρολόγιον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', οὗ τὸ ἐκκρεμὲς κτυπᾷ ἀνεπαισθητῶς. Ἀλλ' εἶδον ἠδὴ πάντα ταῦτα καὶ ἔχω συνειδήσιν τῆς ἀδυναμίας, ἐν ἣ εὐρίσκομαι νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ, καὶ ταράττομαι μετ' ἀγωνίας ὅπισθεν τοῦ εἶδους τούτου τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου, ὅστις ἐκτείνεται ἐπὶ δεδομένου σημείου ἐν τῇ μνήμῃ μου, σταματῶν τὰ βλέμματα, ἄτινα ἤθελον νὰ βυθίσω πέραν, δὲν ἠξέυρω ἐν τίνι βαθυτέρᾳ ἀναδρομῇ.

Εἶνε βεβαίως ἐσπέρα, εἶνε βεβαίως ἡ χρυσίζουσα λάμψις τοῦ σθεννυμένου ἡλίου, — καὶ οἱ δαίκεται τοῦ ἐκκρεμοῦς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' σημειοῦσι τὴν ἑκτὴν... Τὴν ἑκτὴν τίνας ἡμέρας, ἐς αἰὲ ἀπολεσθείσης ἐν τῷ αἰωνίῳ βαρᾶθρῳ: τίνας ἡμέρας, τίνας ἔτους ἀπομακρυσμένου καὶ ἐξαφανισθέντος;

1. Εἶδος καρποφόρου δένδρου. Σ. Μ.

Καὶ τὰ καθίσματα ἀκόμη ταῦτα ἔχουσι ὄψιν ἀρχαϊκὴν. Ἐν ἐνὶ αὐτῶν κεῖται πλατύς ἐκ λευκῆς ψιάθης γυναικεῖος πῖλος, συρμοῦ πλεόν τῶν ἑκατὸν ἐτῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου σταματῶσιν ἐκεῖ καὶ τότε ἀνέκφραστος φρικιάσις με κλονίζει ἰσχυρότερον... Τὸ φῶς κατέρχεται, κατέρχεται: τὴν μολις εἶνε ὁ ἀμυδρὸς φωτισμὸς τῶν συνήθων ὀνειρῶν... Δὲν ἐνοῶ, δὲν γνωρίζω — ἀλλὰ, οὐδὲν ἤττον, αἰσθάνομαι ὅτι ἐγνωρίζω τὰ πράγματα τῆς οἰκίας ταύτης καὶ τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν διήγον ἐν αὐτῇ, — τὴν μελαγχολικωτάτην καὶ μᾶλλον ἐξόριστον ζωὴν τῶν παλαι ἀποικίων, ὅτε αἱ ἀποστάσεις ἦσαν μείζονες καὶ αἱ θάλασσαι πλεόν ἄγνωστοι.

Καὶ ἐνῶ παρατηρῶ τὸν γυναικεῖον ἐκεῖνον πῖλον, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαλείφεται, καθὼς πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐκεῖ, ἐν φαιῷ σκίῳφωτι, μοὶ ἐπέρχεται ἡ σκέψις αὕτη, γενομένη ἐν τῇ κεφαλῇ μου παρ' ἄλλου ἢ παρ' ἐμοῦ αὐτοῦ: «Τότε, αὕτη ἐπέστρεψε.»

Τῶνόντι ΑΥΤΗ ἐμφανίζεται. Αὕτη, ὅπισθεν μου χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσω ἐρχομένην αὕτη, μένουσα ἐν τῷ σκοτεινῷ μέρει, ἐν τῷ βάθει τοῦ οἰκήματος ἐνθα ἡ ἀνάκλασις ἐκεῖνη τοῦ ἡλίου δὲν φθάνει αὕτη, λίαν ἀόριστος, ὡς σκιαγραφία κεχαραγμένη διὰ θαμβῶν χρωμάτων ἐπὶ φαιῶς σκιάς.

Αὕτη, νεωτάτη, κρεολή, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, με μέλανας βοστρύχους, διατεθειμένους περὶ τὸ μέτωπον κατὰ τρόπον ἀπρηχαιωμένον. Ὁραῖοι διακυγεῖς ὀφθαλμοί, φαινόμενοι ὡς ἐάν ἤθελον νὰ μοὶ ὀμιλήσωσι, μετ' ἐκπλήξεως κατηφορῶν καὶ αἰδοῦς παιδικῆς: ἴσως ὅχι ἀπολύτως ὠραία, ἀλλὰ κατέχουσα τὴν ὑψίστην γοητείαν... Καὶ ἐπειτα πρὸς παντός ἦτο ΑΥΤΗ! Αὕτη, λέξις, ἣτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀπαγγέλλεται μετ' ἀφάτου γλυκύτητος· λέξις, ἣτις εἰλημμένη ἐν ἣ ἐννοία νοῦ αὐτὴν, συγκεφαλαιῶν ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸν λόγον, ὃν ἔχει τις ἐνα ζῆ, ἐκφράζει

σχεδόν τὸ ἀνεκφραστον καὶ τὸ ἄπειρον.

Νὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀνεγνώριζον, θὰ ἦτο ἐκφρασις λιαν χυδαία καὶ λιαν ἀσθενής· ὑπῆρχε πολὺ περισσώτερον, ὅλη ἡ ὑπαρξίς μου ὠθεῖτο πρὸς αὐτήν, μετὰ δυναμειῶς βαθείας καὶ ὑποδεδουλωμένης, ἵνα τὴν ἀνακτήσω· καὶ αὐτὸ τὸ κίνημα εἶχε, δὲν ἤξεύρω τι, τὸ ὑπόκωπον, τὸ φρικωδῶς κεκαλυμμένον, ὡς ἡ ἀδύνατος προσπαθεῖα τινός, ὅστις θὰ ἐζήτηι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν πνοὴν καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν, μετὰ ἔτη καὶ ἔτη διεληθόντα ὑπὸ τὸ κάλυμμα τάφου...

Συνήθως ἰσχυροτάτη συγκίνησις δοκιμαζομένη ἐν ὄνειρῳ θραύει τὰ λεπτομερέστατα νήματα, καὶ τετέλειται: ἐξυπνᾷ τις. Ὁ εὐθραστος μίτος, ἀπαξ θραυσθείς, ἐπὶ στιγμὴν τάλαντεύεται, εἶτα πίπτει ἐκ νέου, ἀμαυροῦται κατὰ τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον τὸ πνεῦμα προσπαθεῖ περισσώτερον νὰ τὸν συγκρατήσῃ, — ἐξαφανίζεται ὡς γάζα σχιζομένη ἐν τῷ κενῷ, ἢν θὰ ἤθελέ τις νὰ καταδιώξῃ καὶ ἦν ἄνεμος παρασύρει ἐν βᾶθει ἀπροσπλάστων ἀποστάσεων.

Ἄλλ' οὐχί, τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἐξυπνησα καὶ τὸ ὄνειρον ἐξηκολούθησεν, ἐξαλειφόμενον· τὸ ὄνειρον ἐπεμηκύνθη ἐν σβεννυμένη φωταυγαίᾳ.

Ἐπὶ στιγμὴν ἐμείναμεν ὁ εἰς ἐνώπιον τοῦ ἄλλου, ἀνεσχεθέντες ἐν τῇ πρὸς τὸ ἀναμνησκέσθαι ὁρμῇ ἡμῶν, ὑπὸ, δὲν ἤξεύρω τίνας, μελαγχολικῆς ἀδρανείας· ἄνευ φωνῆς διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ σχεδόν ἄνευ σκέψεως, διασταυροῦντες μόνον βλέμματα φαντασμάτων μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἠδονικῆς ἀγωνίας... Ἐἶτα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἐκαλύφθησαν καὶ κατέστημεν μορφαὶ ἀκόμη πλέον ἀόρατοι, συντελοῦντες ἔργα ἀσήμαντα καὶ ἀκούσια.

Τὸ φῶς κατήρχετο, κατήρχετο πάντοτε, σχεδὸν δὲν ἔβλεπέ τις πλέον ἐκεῖ. Αὕτη ἐζήθη καὶ τὴν ἠκολούθησα εἰς εἶδος αἰθούσης εὐρείας, με τοὺς τοίχους ἀσβεστωμένους, μόλις κεκοσμημένης δι' ἀπλῶν ἐπίπλων, — ὡπως συνήθως ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν ἀποίκων ἐμφυτευτῶν. Ἐτέρα σκιὰ γυναικός, ἥ τις μᾶς ἀνέμενε ἐκεῖ, ἐνδεδυμένη δι' ἐσθῆτος κρεολῆς, — γυνὴ ἡλικιωμένη, ἦν ὡσαύτως ἀνεγνώρισα πάραυτα καὶ ἦτις τῇ ὁμοιάζεν, ἢ μήτηρ τῆς ἀναμφιδόλως — ἡγήθη ἐπὶ τῇ προσεγγίσει μᾶς καὶ ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, χωρὶς νὰ προσυμφωνήσωμεν περὶ τούτου, ὡσεὶ ὑπακούοντες εἰς συνθήειαν...

Θεὲ μου, πόσαι λέξεις καὶ πόσαι μακρὰὶ φράσεις ἵνα ἐξηγήσωσι φορτικῶς πάντα ταῦτα, συμβαίνοντα ἄνευ διαρκείας καὶ ἀθουρίας, μετὰξὺ προσώπων διαφανῶν ὡς ἀνακλάσεις, κινουμένων ἄνευ ζωῆς ἐν αὐξανόμενῳ πάντοτε σκότει, μᾶλλον ἄχρω καὶ μᾶλλον θαμβῶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

Ἐξήλθομεν καὶ οἱ τρεῖς, κατὰ τὸ λυκόφως, ἐν μικρᾷ δῶδ μελαγχολικῇ, ἐχούσῃ ἐκατέρωθεν χαμηλοὺς οἰκίσκους ἀποίκων ὑπὸ μεγάλα δένδρα· εἰς τὴν ἄκραν, ἢ θάλασσα, μαντευομένη ἀορίστως· ἐντύπωσις ἐκτοπισμοῦ, μακρυνῆς ἐξορίας, κάτι τι ὡς ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐδοκίμαζέ τις κατὰ τὸν παρεληθόντα αἰῶνα ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Μαρτινίκης καὶ τῆς Ἐνώσεως, ἀλλ' ἦττον τοῦ

πολλοῦ φωτός, ὅλα ταῦτα, φαινόμενα ἐν ἐκείνῳ τῷ σκιάφωτι, ἐν ᾧ ζῶσι νεκροί.

Μεγάλα πτηνὰ περιστρέφοντο ἐν τῷ οὐρανῷ· παρὰ τὸ σκότος τοῦτο εἶχε τις συνείδησιν ὅτι εὐρίσκετο κατὰ τὴν ἀκόμη φωτεινὴν ἐκείνην ὄραν τὴν ἐπερχομένην μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Προφανῶς ἐξεπληρουμένον ἐκεῖ συνήθη πρᾶξιν· ἐν τῷ πάντοτε βαθυτέρῳ ἐκείνῳ σκότει, ὅπερ δὲν ἦτο τὸ τῆς νυκτός, ἐπανελαμβάνομεν τὸν ἐσπερινὸν μας περίπατον. Ἄλλ' αἱ ἀντιληφθεῖσαι ἐντυπώσεις ἐσβέννυτο πάντοτε· αἱ δύο γυναῖκες δὲν ἦσαν πλέον ὄραται. Ἐξ αὐτῶν μοι ἔμενε μόνον ἡ ἔννοια δύο φασμάτων ἐλαφρῶν καὶ ἠδῶν βαδιζόντων παρὰ τὸ πλευρόν μου... Ἐἶτα, οὐδὲν πλέον· τὰ πάντα ἐσβέσθησαν ἔσαει ἐν τῇ ἀπολύτῳ νυκτὶ τοῦ ἀληθοῦς ὕπνου.

Ἐκοιμήθη ἡ πολὺ μετὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο, — μίαν ὄραν, δύο ὄραν, δὲν γνωρίζω κατὰ τὴν ἀφύπνισιν, κατὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν σκέψεων, ἄμα μοι ἐπανήλθε πρώτη ἀνάμνησις, ἐδοκίμασα τὸ εἶδος τῆς ἐσωτερικῆς συγκινήσεως, ὅπερ ὠθεῖ τινὰ νὰ ἀναπηδήσῃ καὶ ἀνοιξῇ καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμούς... Ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐπανεῦρον κατ' ἀρχὰς τὸ ὄραμα ἐν τῇ ἐντατικωτάτῃ στιγμῇ του, ἐν ᾧ αἴφνης εἶχον σκεφθῆ εἰς αὐτήν, ἀναγνωρίζων τὸν μέγαν αὐτῆς πῖλον ἐρριμένον ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐκείνου, καὶ ὅπου, ὅπισθέν μου, εἶχεν αὕτη ἐμφανισθῆ... Ἐἶτα, βραδέως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐνθυμήθη τὸ ὑπόλοιπον: τὰς τόσον ἀκριβεῖς λεπτομερείας τοῦ ἤδη γνωστοῦ ἐκείνου οἰκήματος, τὴν πρεσβυτέραν ἐκείνην γυναῖκα, ἦν παρετήρησα ἐν τῇ σκιᾷ, τὸν περίπατον ἐκείνον ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ ἐρήμῳ ὁδῷ...

Ποῦ λοιπὸν εἶχον ἴδει καὶ ἀγαπήσει πάντα ταῦτα;

Ἐζήτησα ταχέως ἐν τῷ παρελθόντι μου μετ' ἀνησυχίας καὶ μελαγχολικῆς ἀδημονίας, νομίζων ἐμαυτὸν βέβαιον περὶ τῆς εὐρέσεως.

Ἄλλ' οὐχί, οὐδὲν, οὐδαμοῦ· ἐν τῇ ἰδίᾳ ζωῇ μου, οὐδὲν ὅμοιον.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πλήρης ἀπειραριθμῶν ἀναμνήσεων, συσσωρευμένων ἀναμνίξ, ὡς νήματα ἐμπερδευμένα· ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολλαὶ χιλιάδες καὶ πεπιεσμένοι ἐν σκοτεινοῖς μυχοῖς, ἐξ ὧν οὐδέποτε θὰ ἐξέλθωσιν· ἢ μυστηριώδης χεῖρ, ἦτις τὰς ἀνακινεῖ καὶ τὰς ἀναστρέφει, λαμβάνει ἐνίοτε τὰς πλέον λεπτὰς καὶ τὰς πλέον ἀκαταλήπτους διὰ νὰ τὰς φέρῃ ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῷ φωτὶ, κατὰ τὴν γαλήνην, ἥτις προηγείται ἢ ἔπεται τῶν ὕπνων. Αὕτη ἦν πρό ὀλίγου διηγῆθη ἀναμφιδόλως οὐδέποτε θὰ ἐπαναφανῆ, καὶ ἐὰν ἐπανεφαίνετο ἔτεραν νύκτα δὲν θὰ ἐμάνθανον περισσότερα ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην· καὶ τὸν τόπον ἐκείνον τῆς ἐξορίας, διότι, ἐν τῇ κεφαλῇ μου, δὲν ὑπάρχει ἀναμφιδόλως τίποτε περισσώτερον, ὅπερ νὰ ἀφορᾷ εἰς αὐτὰ· εἶνε τὸ τελευταῖον τεμάχιον θραυσθέντος νήματος, ὅπερ ὀφείλει νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ, ἐνθα ἐσταμάτησε τὸ ὄνειρόν μου· ἢ ἀρχὴ καὶ ἢ συνέχεια ὑφίσταντο μόνον ἐν ἐτέροις ἐγκεφάλοις ἀπὸ πολλοῦ ἐπανεληθούσιν ἐν τῇ κόνει.

Μεταξὺ τῶν προγόνων μου, ἔσχον ναυτικούς, ὧν ἡ ζωὴ καὶ αἱ τύχαι μοι εἶνε ἀτελῶς γνωσταί· καὶ ὑπάρχουσι βεβαίως, δὲν γνωρίζω ποῦ, ἐν τινι μικρῷ νεκροταφείῳ τῶν ἀποικίων, γηραιᾷ ὄστᾳ, λείψανα τῆς νεαρᾶς γυναικός, με τὸν μέγαν ψιθινὸν πῖλον καὶ τοὺς μέλανας βοστρύχους· τὸ θέλητρον, ὅπερ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ἐξασκήσει ἐπὶ τινος τῶν ἀγνώστων ἐκείνων προγόνων, ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἰσχυρόν διὰ νὰ ρίψῃ τελευταίαν μυστηριώδη ἀνάκλασιν μετὰ τοῦ ἐμοῦ τὴν ἐσκέφθη ὀλοκληρὸν ἡμέραν... καὶ μετὰ μελαγχολίας τόσῳ παραδόξου!

ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

ΚΣ'.

Τὴν τρίτην πρωινήν ὄραν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου του.

Ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατελεῖ καὶ ἔλαμπε πλησιφαῆς φωτίζουσα τὰ φρούρια, ἅτινα σχηματίζουσι τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος.

Μακρόθεν ἡ θάλασσα ἐξετείνεται γαληνία ὡς ἀτελευτήτος πεδιάς.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ δὲν ἦτο ἡσυχος ὅσον τὰ κύματα, ἅτινα θὰ διέσχίζε διὰ τοῦ «Ἀλβατρός».

Παρετήρει τὴν σχεδὸν ἔρημον ὄχθην, ἐφ' ἧς ὀλίγοι ναῦται διήρχοντο.

— Θὰ ἔλθῃ; Μήπως μετενόησεν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ συνωφροῦστο, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ.

Ὁ ὑψηλὸς μαῦρος, φέρων ἀπλοῦν σακκὸν ταξειδίου, ἐράνη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὁ δὲ Μασσαλιώτης ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ Περέζ — ὁ δὸν Περέζ, ὡς ἔλεγεν — ἐβάρδιζεν ὅπισθεν τοῦ μαύρου.

— Αἱ! ἔλατε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος παρ' ὀλίγον νὰ σᾶς ἀφήσωμεν. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος Σπάρτακος δὲν θὰ σᾶς ἐξυπνησεν. Εἶναι ὀκνηρὸς ὡς ποντικός, ὁ διάβολος αὐτός!

Ὁ Ναβαρρὸς ἐζήτησε συγγνώμην...

Ὁ πλοίαρχος εὐγενῶς φερόμενος ἐνεκατέστησε μόνος του τὸν ταξειδιώτην ἐν λιαν ἀνέτῳ θαλαμίσκῳ ἐπεστρωμένῳ δι' ἐρυθροῦ ἐστιλθωμένου ἀνακαρδίου.

— Θὰ εἰσθε ἐδῶ ἐν ἀναπαύσει, φίλε μου, ἂν δὲ σᾶς λείψῃ τίποτε, ἀρκεῖ νὰ κάμετε ἐν νεῦμα, αἱ!

Ἐνῷ ὁ Ναβαρρὸς ἐτακτοποιεῖτο ἐν τῷ θαλαμίσκῳ, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας φωνὴ δίδουσα τὰς διαταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅστις εἶδε διαταγὰς, αἵτινες ἐξετελοῦντο πάραυτα μετ' ἐκτάκτου ἀκριθείας.

Ἡ μηχανὴ ἐσύριξε, τὰ ἰστία ἀνεπετάσθησαν, ἡ δὲ θαλαμηγὸς ἐξήρχετο τοῦ λιμένος. Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς γεφύρας, τὸ σκάφος προухώρει ἤδη μεγαλοπρεπῶς πνέοντος ἐλαφροῦ νοτιανατολικοῦ ἀνέμου.

Ἦν ἐξαίσιον τὸ θέαμα τῆς πόλεως ἐκείνης, τῆς μόλις ἀφυπνιζομένης καὶ διαγραφόμενης ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐρυθρομένη ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς μαρμαρυγῆς.

— Χαιρετίσατε, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι τόπος μοναδικὸς εἰς τὸν κόσμον καὶ τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ κινήσῃ τὸν πόθον τῶν ἀθλίων συμπατριωτῶν σου ἐν ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ ἐλθῶσιν. Ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται διατρέχομεν τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος εἶναι ὠραίος!

Τὸ «Ἀλβατρός» ἔβαινεν ὀλοταχῶς.

Αὐρα πρωϊνὴ ἐπνεεν εὐνοϊκῆ. Ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἀτμός ἀλληλοβοηθοῦντο ἐν τῇ περιστάσει.

— Αἴ! ὅταν σὰς τὸ ἔλεγα, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι θὰ ἔχωμεν ὠραῖον καιρὸν! Τρέχομεν δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν. Τὸ «Ἀλβατρός» εἶναι ταχύ, τὸ δὲ πλήρωμα ἐκλεκτόν.

Ὁ Περὲξ ἀπεθαύμαζε τὴν διασκευὴν τοῦ πλοίου, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν καλλιθεσίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς θαλαμηγού, ὡς καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα.

— Ἰδοὺ πῶς εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται, εἶπεν ὁ Καγιόλ. Ἀγαπῶμεν ὅ,τι ὠραῖον!

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ θαλαμηγὸς ἄφηνε πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ ἐμπορικὰ ἢ ἀμυντικὰ πλοῖα.

— Αὐτὸ, ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, εἶναι γολέτα· ἐκεῖνο εἶναι ἄθλιον κότερον. Τοῦτο εἶναι Ἀγγλικὸν τριστίσιον, ἐρχόμενον ἐκ τῆς Ἰαμαϊκῆς. Ἐχει φορτίον σακχάρου.

Βαθμηδὸν ἡ ζηρὰ ἐξηφανίζετο μακρόθεν, τέλος δὲ ὅλως ἐξέλειπε.

Τὰ πλοῖα ἐγένοντο σπανιώτερα περὶ τὴν θαλαμηγόν, ἥτις ἔτρεχεν ὡς εἶχεν εἶπει ὁ πλοίαρχος, τοὺς δώδεκα κόμβους τὴν ὥραν.

Τότε ὁ Ἰσπανὸς ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

Ἀνέπνευσε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμάτων του.

Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης τί εἶχε νὰ φοβηθῇ;

Ποία δυνάμεις ἠδύνατο νὰ βάλλῃ αὐτὸν ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐκείνῳ;

Εὐρίσκετο κατὰ χιλίας πεντακοσίας λεύγας μακρὰν τοῦ ἐγκλήματός του καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐγνώριζον αὐτόν.

Θὰ ἤθελεν ἡ εἰρήνη αὕτη νὰ ἦτο αἰωνία, τὸ δὲ ταξιδίδιον νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός.

— Πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὸ ἐπιτελεῖόν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Παρουσίασεν αὐτῷ τὸν ὑποπλοίαρχον, ἀξιωματικὸν ἀρτίως μεμορφωμένον, εὐγενῆ καὶ λίαν ἀξιοπρεπῆ.

Εἶτα παρουσίασεν αὐτῷ τὸν τρίτον πλοίαρχον νέον ἄνδρα εὐχρουν ὡς νεάνιδα, ὅστις στενωῶς θὰ συνεδέετο μετὰ τοῦ Μασσαλιῶτου, διότι οὗτος ἐπληξεν αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὴν παρεῖαν λέγων:

— Εἶσαι καλά, Γεώργιε;

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος εἶχον φυσιογνωμίας δραστηρίας καὶ καλοκάγαθους ἐν ταύτῳ. Ἦσαν δὲ ἐξ μαῦροι λευκὰ ἐνδοδυμένοι, ὡς ὁ Ἀννίβας καὶ ὁ Σπάρτακος, καὶ ὄκνοι ναῦται φέροντες χιτώνιον ἐκ κυανῆς ὀθόνης. Πάντες οὗτοι διετέλουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς ναυκλήρου, τύπου τελείου λύκου τῆς θαλάσσης.

— Ὁραῖον πλοῖον, αἴ! ἐπανελάμβανεν ὀλονέν ὁ Μασσαλιώτης.

Ἦν ἀληθής.

Τὸ πᾶν ἦτο καθαρὸν καὶ ἀπαστράπτον. Τὰ χάλκινα κοσμήματα ἐστιλβωμένα ἐφαίνοντο ὡς χρυσοῦ.

Ἐπὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ὑέλων οὐδ' ἐν ἄτομον κονιορτοῦ παρετηρεῖτο.

Τὰ τέσσαρα τηλεβόλα ἐξήστραπτον σχεδὸν ἀπειλητικᾶ.

Ἡ γέφυρα ἦν λευκὴ ὡς παρθένος.

Μετὰ μιᾶς ὥρας ἐπιθεώρησιν ὁ Ναβαρρὸς ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὀλιγώτερον ἤρεμον.

Διηρώτα ἑαυτὸν οὐχὶ ἄνευ φόβου τινὸς τί ἦτο τὸ παράδοξον ἐκεῖνο πλοῖον.

Δι' ἕνα ἐγκληματίαν τὰ παντα εἶναι προφάσεις φόβου.

Οἱ αὐτὰ ὑπήκουον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ ὑποπλοίαρχου ἄνευ θυροῦς καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ἦρεμος καὶ ἀπαθής, ὄρθιος ἐπὶ τῆς σκοπίας του ἐπετηρεῖ τὰς κινήσεις, σχεδὸν ὡς ἀξιωματικὸς διατάσων στρατιώτας.

Φορτίον οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

Κιβώτια τινὰ σιγάρων ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, σάκκοι καφεῖ πρωτίστης ποιότητος, βαρέλια ρουμίου, φυτὰ σπάνια ἀπετέλουν τὸ ὅλον φορτίον.

Ὁ Περὲξ διετέλει ἔμφροντις.

Τὰ βλέμματα, ἅτινα λάθρα ἐρρίπτον αὐτῷ τὸν ἐφόβιζον.

Μόνος ὁ πλοίαρχος διετήρει τὴν μεσημβρινὴν αὐτοῦ στωμιλίαν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ναβαρρὸς παρετηρεῖ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πρὸ μικροῦ φίλον του εἰδὸς τι στενοχωρίας, ἦν δὲν κατώρθωσε τελείως ν' ἀποκρύπτῃ, καὶ ἀνησυχίαν τινὰ ὀλονέν αὐξάνουσαν.

Κατὰ στιγμὰς ὁ Καγιόλ συνωφρουῖτο.

Ἡ ἡμέρα ἐν τούτοις παρήλθεν ἄνευ ἀπευκαταίου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ζηρὰ ἐφαίνετο μακρόθεν ἐκλείπουσα μετ' ὀλίγον.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε κατάστερος καὶ φωτεινὴ ὡς νύξ τῶν τροπικῶν.

Καὶ τὸ «Ἀλβατρός» διήνυεν ὀλονέν τοὺς δώδεκα αὐτοῦ κόμβους.

Κεκλεισμένοι ἐν τῷ ἐξ ἀνακαρδίου θαλαμίσκῳ του ὁ Περὲξ ἐσκέπτετο.

Τί ἦτο τὸ «Ἀλβατρός»;

Μετὰ τῶν τηλεβόλων του ἦτο ἄρα γε πολεμικὸν σκάφος; Ὁχι.

Τὸ πλήρωμα δὲν ἔφερε στολήν.

Ἄλλ' οὐδὲ ταχυδρομικὸν ἦτο.

Δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ἐπιβάται.

Μήπως ἦτο ἐμπορικόν;

Τὸ φορτίον του ἦτο λίαν ἐλαφρόν.

Τί ἦτο λοιπόν;

Τὴν ἐπιούσαν ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ ἐρωτῶν τὸν φίλον του πλοίαρχον Καγιόλ.

Ἡ αὐρα ἐπνεε πάντοτε νοτιανατολικῆ.

Καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὸ σκάφος διήνυε δεκατρῆς τοῦλάχιστον κόμβους τὴν ὥραν.

— Τὸ «Ἀλβατρός» τρέχει, αἴ; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ. Δὲν θὰ ἐκοιμήθητε καλῶς, φαίνεται ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας. Θὰ σὰς χαλᾷ ἡ θάλασσα!

Ὁ Ἰσπανὸς ἦν σύννους.

— Ἡ Νέα Ὀρλεάνς εἶναι πρὸς δυσμὰς τῆς Κούβας, πλοίαρχε, εἶπε, καὶ ἡμεῖς βαίνομεν πρὸς ἀνατολάς.

— Ἀπάτη, φίλε μου, καθαρὰ ἀπάτη. Μετὰ τινος ὥρας θὰ φθάσωμεν. Ἄς ὑπάγωμεν νὰ προγευματίσωμεν. Ἡ θάλασσα μοὶ διεγείρει τὴν ὄρεξιν.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπαθῆς ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του.

Ὅταν ὁ Περὲξ καὶ ὁ πλοίαρχος ἐκάθησαν πρὸ τῆς τραπέζης ἐναντι ἀλλήλων, μόνον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ «Ἀλβατρός», μακρῷ θαλάμῳ μετὰ διβανίων ἐκ βελούδου καὶ ὠοειδοῦς τραπέζης ἐν τῷ μίσῳ, τὰ ἐδέσματα ἄφθονα καὶ ποικίλα παρετέθησαν.

— Σὰς ὑπεσχέθην οἶνον τοῦ Κάπ καὶ θὰ σὰς προσφέρω! καὶ ἀπὸ τὸν καλῆτερον! Ἄννιβα, φέρε μίαν φιάλην παλαιοῦ.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Ἰσπανὸς ὑπηρετοῦντο ὑπὸ τῶν δύο μαῦρων, οἵτινες εἶχον ἔλθει τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεως νὰ ὀμιλήσωσιν αὐτῷ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Αἰγιαῶ.

Οἱ δύο κολοσσοὶ ἐξετέλουν τὴν ὑπηρεσίαν των μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ἀξιοπαίτου.

— Αὐτὰ τὰ παλληκάρια, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης, τὰ ἠγόρασα ἐγὼ εἰς Ἀθάναν πρὸ πέντε ἐτῶν ἀντὶ τεσσάρων χιλιάδων πιάστρων καὶ δὲν μετανῶ. Ἀξίζουσι πολὺ περισσότερον. Τοῖς προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν των καὶ δὲν τὴν θέλουν. Ἐχουν δίκαιον. Δὲν τοῖς λείπει τίποτε καὶ οὐδεμίαν ἔχουν φροντίδα. Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ σπουδαιότερον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;

Ὁ Ἀννίβας εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ τῆς ζητηθείσης φιάλης.

Ὁ πλοίαρχος ἀπεπρωμάτισεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Οἶον ἄρωμα! εἶπεν, οἶα εὐωδία, αἴ; Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ νέκταρ, ἀγαπητέ φίλε, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι εἶναι καλῆτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλιξίρια τῆς γῆς!

Ὁ Περὲξ ἔφερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἔπινε τὴν ἀμβροσίαν τοῦ πλοίαρχου, ἠσθάνθη τὸν τράχηλόν του περισφιγγόμενον καὶ μία βλασφημία ἀπεπνίχθη ἐν τῷ λαιμῷ του.

Ὁ Ἀννίβας εἶχε περιβάλει τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ σχοινίου, ἐνῶ ὁ σύντροφός του ὁ Σπάρτακος ἐλάμβανε τοὺς δύο βραχιόνας τοῦ Ἰσπανοῦ, ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον, εἶτα δὲ καὶ τὰς κνήμας, ἄς προσέδεσε δι' ἰσχυροῦ κάλου.

Ἐν ἀκαρεῖ ὁ φονεὺς τῆς Γερμανῆς προσεδέθη καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος διβανίου ὡς δέμα ἐμπορευμάτων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρος.

[Συνέχεια]

— Έκ τῶν προτέρων γνωρίζεις τὰς προθέσεις μου ὄχι, δὲν δύναμαι εἰσέτι νὰ μείνω ἐδῶ, καὶ ἐξαιρετικῶς, διὰ νὰ ἰκανοποιήσω τὴν ἀνάγκην τῆς καρδίας μου ἠθέλησα νὰ μείνω αὐτὴν τὴν νύκτα πλησίον σας. Ἀπὸ αὐριον θὰ εὔρω τὴν Φραγκίσκη, τὴν παλαιάν μου ἄφωνον ὑπηρέτριαν, ἡ ὅποια κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ. Ἀλλὰ θὰ ἔρχωμαι συχνάκις νὰ βλέπω τὴν κόρην μου καὶ σέ, κυρία Δελῶρμ· ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ ἀλγεῖνός αὐτός δι' ἐμέ βίος δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἐνδεχόμενον ἄλλα γεγονότα νὰ συντομεύσωσι τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ ἐνωθῶμεν πάλιν.

Μοὶ εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ κυρία Δουράνδου μ' ἐπερίμενε νὰ τὴν φωνάξω, ἂν ἐπιθυμῶ νὰ τῆς ἠμιλήσω.

— Δὲν πιστεύω νὰ κοιμᾶται, κύριε κόμη.

— Λοιπὸν δὲν θέλω νὰ περιμένω ἕως αὐριον διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰς καλὰς καὶ μητρικὰς φροντίδας τῆς ὑπὲρ τῆς Χρυσαιγῆς· κάμε μου λοιπὸν τὴν χάριν νὰ τῆς εἶπῃς ὅτι τὴν περιμένω, καὶ ὅταν ἔλθῃ, πῆγαινε καὶ σύ, κυρία Δελῶρμ, διότι θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἡ ψευδομήτηρ τῆς Χρυσαιγῆς ὑπεκλίνατο πρὸ τοῦ κόμητος, ὡς πρὸ κυρίου αὐτῆς καὶ ἐξῆλθεν.

ΙΒ'

Ἄτυχῆς μήτηρ.

Ὁ κόμης διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους καὶ ἐφαίνετο σκεπτόμενος. Ἡ ἐκ τοῦ βλέμματός του ἀκτινοβολοῦσα χαρὰ ἐφώτιζε τὸ εὐγενὲς καὶ εὐρὺ αὐτοῦ μέτωπον, τὸ ὑπὸ λευκῶν περιστεφόμενον τριχῶν. Ἐφερε πῶγωνα, οὐχὶ ὅμως ὡς πρὶν, διότι ἔκοπτεν αὐτὸν συνεχῶς.

— Ναι, εἶμαι εὐτυχῆς σήμερον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, παραπολὺ εὐτυχῆς ἴσως. Φοβοῦμαι εἰσέτι τὴν εἰς τὸν βίον μου προσηλωθεῖσαν εἰμαρμένην, καὶ ὅταν αἰσθάνωμαι μεγάλην χαρὰν, ὅταν μοὶ ἔρχεται εὐδαιμονία, νομίζω ὅτι μεγάλη μοὶ ἐπίκειται θλίψις, ὅτι πικρὰν θὰ ὑποστῶ διάψευσιν τῶν ἐλπίδων μου.

»Καὶ ὅμως... ἔλα, μισάνθρωπε, σκέψου, παρατήρησον περίξ σου καὶ ἴδε!... καρδίας εὐγενεῖς, καρδίας ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως! Ἄ! ὅταν αἰσθάνωμαι ὅτι δὲν εἶμαι μόνος ἐν τῇ ζωῇ, ὅτι δύναμαι νὰ στηριχθῶ, εἶμαι εὐθυμὸς περιχαρῆς! Τί μοὶ ὑπολείπεται νὰ ἐπιθυμῶ; ὀλίγον τι κατόπιν τοῦ

ὅ,τι μοὶ ἐδόθη. Ἐχῶ τὴν ἀγάπην ἀληθοῦς φίλου, ἔχῶ ἐν τῇ ὁδῷ Ροσέ τὴν ἀφοσιωσιν πιστῆς γυναικός, ἔχῶ ἐνταῦθα δύο ἄλλα πρόσωπα ἀφοσιωμένα εἰς ἐμέ, ὧν ἡ ἀφοσίωσις μοὶ εἶναι ἐπίσης βεβαία, ἀλλὰ μεγαλειτέρα πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀφοσιωσιν τῶν δύο τούτων γυναικῶν, τῆς κυρίας Δελῶρμ καὶ τῆς κυρίας Δουράνδου, ὅφειλω τὴν κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν μου εὐδαιμονίαν.

»Λαμβάνω τὰς ἀτυχίας παρελθόντος καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἐνεστώτος καὶ θέτω αὐτὰς εἰς τὴν πλάστιγγα, τὸ βαρύτερον δὲ αὐτῶν, ὅπερ δι' ἐμέ εἶναι τόσῳ ἑλαφρόν, εἶναι ἡ εὐδαιμονία! Ἄ! τὸ αἰσθάνομαι, ἀρχίζω νὰ συνδιαλλάσσωμαι μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος».

Αἴφνης ἤκουσεν ἑλαφρὸν θόρυβον βηματικῶν καὶ θροῦν ἐσθῆτος, ὀρθωθείς δ' ἀποτόμως προύχωρησεν ὀλίγον πρὸς τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ στροφείου τῆς ὁποίας διέκρινε δειλὴν χεῖρα. Ἡ θύρα ἠνεόχθη ἡρέμα καὶ σχεδὸν ἀθροῦτως, καὶ ἡ παιδαγωγός, κρατοῦσα κηροπήγιον, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

Ὁ κόμης προύχωρησεν ἀκόμη κατὰ ἐν βῆμα ἔχων τεταμένην τὴν χεῖρα, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε παράυτα ὡς ἂν εἰ ὠρθῶθη ἐνώπιον αὐτοῦ φοβερὸν φάσμα ἢ εἰδεχθῆς καὶ ἀπειλητικὸν τέρας. Συναμα δὲ ἡ παιδαγωγός ἀφῆκε βραχνὴν φωνήν, πεσὸν δ' ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς τὸ κηροπήγιον ἐκύλησεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Σπασμῶδης τρόμος συνετάραξεν αὐτὴν σύσσωμον καὶ οἱ πόδες τῆς ἐκάμφθησαν ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ σώματός τῆς. Λευκὴ ὡς τὸ κρῖνον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτούς ἔχουσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας ἵνα μὴ πέσῃ.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος ἠλλοιώθη αἴφνης καὶ πᾶσαι αὐτοῦ αἰρυτίδες ἐγένοντο βαθύτεραι· ἴστατο δ' ὄρθιος, σοβαρὸς καὶ φοβερός ὡς δικαστὴς θανατικὴν ἀπαγγέλων ἀπόφασιν. Νῦν οὐχὶ χαρὰ ἀλλ' ὄργη ἐξήστραπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ἡ παιδαγωγός ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀσθμαίνουσα ὡς ἂν εἰ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἀπειλητικοῦ βλέμματός τοῦ κόμητος.

Τέλος ὑπόκωφος στοναχὴ ἐξῆλθε τοῦ στήθους αὐτῆς, αἰσθανομένη δὲ ὅτι εἶχεν εἰσέτι ἀρκοῦσαν δύναμιν ἵνα προχωρήσῃ, τρέμουσα ὅμως πάντοτε καὶ τεταπεινωμένη τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ὠδεύει πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς ἂν εἰ οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν καθηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Εὐσπλαγχνισθῆτέ με, κύριε κόμη, εἶπεν ἐνοῦσα τὰς χεῖρας καὶ γονυπετήσασα, εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν ἐνοχον γυναῖκα, εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν ἀτυχὴ μητέρα, ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου αὐτῆς!

— Ἐγερθῆτε, κυρία, εἶπεν ὑποκῶφως ὁ κ. Δελασέρ· μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γονυπετοῦσιν.

— Καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ των, κύριε κόμη, ὅπως ζητήσωσι συγγνώμην.

— Σὲ ἔκρινα καὶ σὲ κατεδίκασα πρὸ δεκαεῖς ἐτῶν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε κόμη, ἀλλ' ἀπὸ δεκαεῖς ἐτῶν ὑποφέρω, κλαίω καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς κατάρτας σου, τῶν θλίψεων μου καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος.

Ἄ! ἐὰν ὑπῆρξε μέγα τὸ ἀμάρτημά μου, ἡ τιμωρία μου ἦτο φοβερά!

— Μὴ ὀμιλῆς περὶ τοῦ παρελθόντος, κυρία, μὴ!

— Φεῦ! δὲν ἐλησμόνησες ἀκόμη!

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. ὦ! ἄθλιε βίε! ἀδυσώπητος εἰμαρμένη, πάντοτε μὲ κρατεῖς δέσμιον!... Ἐδῶ εἰς τὸ ἄσυλον αὐτὸ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνότητος, ἐδῶ μὲ ἀνευρίσκεις, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἔπραξα ὅπως σὲ ἀποφύγω!

— Δὲν σ' ἐζήτησαν πλέον, κύριε κόμη, δὲν ἐζήτησαν πλέον τὴν κόρην μου... Παρητήθη καὶ ἀφῆκα εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ τέκτου μου· δὲν ἔπαυσα νὰ ἐλπίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον!... Ἄ! ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός, κύριε κόμη. Ἦδυνάμην ν' ἀπεθάνω ἐκ λύπης, ἐξ ἐνδείας, ἐκ πείνης, δὲν τὸ ἠθέλησα ὅμως· ἔπρεπε νὰ ζήσω, διὰ νὰ δυνηθῶ μίαν ἡμέραν νὰ καταστῶ ἀξία συγγνώμης μετὰ τὴν μεταμέλειαν μου. Ἐπειδὴ ὠφείλον νὰ ἐργασθῶ ἵνα ζήσω, ἔγινε παιδαγωγός. Ἄ! ὁ Θεὸς μ' ἐπέβλεπεν. Μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἰδικῆς σας, κύριε κόμη, προσεκληθῆν ἐνταῦθα. Δίκαιε Θεέ! πόσον εἶχον δίκαιον νὰ ἐλπίζω εἰς αὐτόν!... Ἡ θεία του χεῖρ ὠδήγησε τὴν ἀτυχὴ μητέρα πλησίον τοῦ τέκνου τῆς· διότι δὲν ἀπρεῖτο παιδαγωγός διὰ τὴν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς, κύριε κόμη, ἡ μήτηρ!... Ναι, μόνη ἡ μήτηρ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὸν νοῦν τῆς.

»Καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω, χωρὶς νὰ ἤξεύρω ὅτι ἦτο κόρη μου, τῇ ἔδωκα ὄλην τὴν μητρικὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἔχῃ μία μήτηρ. ὦ! ἔδωκα εἰς τὴν ὀνομαζομένην Χρυσαιγὴν Δελῶρμ ὅλον τὸ φίλτρον, ὄλην τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν ἐπεφύλασσον διὰ τὴν Λουκίαν Δελασέρ. Διατί τοῦτο, κύριε κόμη; διατί; διότι ἦτο κόρη μου, διότι τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καλεῖται φωνὴ τοῦ αἵματος, μοὶ ὠμίλει ἐντός μου! Ἦτο κόρη μου! Δὲν δύνασθε νὰ εἴπητε τὸ ἐναντίον, κύριε κόμη, ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε!

Ὁ κ. Δελασέρ, διετέλει ἀπαθῆς, μετ' ὅλα ὅμως ταῦτα ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται μεγίστην ταραχὴν.

— Κύριε κόμη, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, πρὸ δεκαεῖς ἐτῶν, μὲ ἔκρινες καὶ μὲ κατεδίκασες· ἐξήγνισα τὸ ἀμάρτημά μου, τὸ ἔγκλημά μου. Εὐσπλαγχνίσου τὴν ἐνοχον γυναῖκα, λησμόνησον τὸ κακὸν τὸ ὅποιον σοὶ ἔπραξε· ἐν ὀνόματι τῆς θυγατρὸς μας, ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου μας, συγχώρησον τὴν μητέρα!

Ὁ κ. Δελασέρ ἀφῆκεν ἐκ τῶν χειλέων του τὴν φοβεράν ταύτην λέξιν:

— Ποτέ!

Ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἀφῆκε σπαρακτικὴν κραυγὴν, ἔκυψε μέχρι τῶν ποδῶν του καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς. Μετὰ μικρὸν ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ἔειπεν πρὸς τὸν κόμητα ἰκετιδίας χεῖρας, δεικνύουσα τὸ ὄχρὸν καὶ δακρύρροκτον πρόσωπόν τῆς.

— Ποτέ! ἐπανάλαβε μετὰ βραγχνώδους φωνῆς ὁ σύζυγος.

Καί ἡ κόμησσα ἐκάμθη αὖθις μέχρις ἐδάφους.

Ὁ κόμης ἐπανελάθε σοβαρῶς :

— Δὲν δύνασαι πλέον νὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, αὐρὶν ἐπὶ οἰαζήποτε προφάσει, τὴν ὅποιαν θὰ εὕρης, θ' ἀναχωρήσης.

— Τί λέγεις ; ἀνεκράξεν.

— Ὅτι δὲν δύνασαι πλέον νὰ μείνης εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, καὶ ὅτι θ' ἀπέλθης αὐρὶν.

Ἡ κόμησσα ἐρίγησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶτα ὅμως, ὡς ἂν εἰ ἐκινήθη ὑπὸ τῆς δυνάμεως ἠλεκτρικῆς στήλης, ὠρθώθη ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς πυρέσσουσα καὶ μετὸ βλέμμα ἀκτινοβόλον.

— Θέλεις νὰ μ' ἐκδιώξης, νὰ μὲ ἀποχωρήσης τοῦ τέκνου μου ! ἀνεφώνησεν. Ὅχι, δὲν θὰ τὸ πράξης, δὲν δύνασαι νὰ τὸ πράξης !

— Πρέπει ὅμως νὰ γείνη πρὸ παντός σκέπτομαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς.

— Τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς ! Ἀληθῶς ἀρά γε ζητεῖς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς !

— Ἡ κόρη μου δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι εἶσαι μήτηρ τῆς ;

— Καὶ διατί ;

— Παράδοξος ἐρώτησις ! ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν διατί ; διότι ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια μέχρι τάφου ὀφείλει ν' ἀγνοῇ.

Ἡ κόμησσα ἀφῆκε στεναγμόν, καταβεβλημένη δὲ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δελασέρ, ἡ κόρη μου ἔχει τὴν μητέρα, τὴν ὅποιαν τῆς ἔδωκα. Αὐτὴ καὶ ἐγὼ δὲν δύναμεθα πλέον νὰ φέρωμεν ὄνομα, τὸ ὅποιον ἠτίμασες. Ἡ Λουκία Δελασέρ δὲν ὑπάρχει πλέον, ἔγεινε Χρυσουγὴ Δελώρμ, κόρη τῆς κυρίας Δελώρμ. Ἐνοεῖς τέλος, διατί δὲν δύνασαι νὰ μείνης ἐναυθα ;

— Λοιπὸν ὄχι, δὲν ἐννοῶ !

— Πρόσεξε, κυρία !

— Μὲ ἀπειλεῖς ;

— Ἰσως.

— Ὅστε μ' ἐκδιώξεις ! Ὅστε, ἐπειδὴ σοὶ ἤρесе νὰ καταστήσης πιστευτὸν εἰς τὴν κόρην μου ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶναι ἡ κυρία Δελώρμ, φαντάζεσαι ὅτι ἀπώλεσα ὅλα τὰ δικαιώματά μου καὶ ὅτι δὲν εἶμαι πλέον τίποτε ! Καὶ θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀφαιρήσης τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν μητέρα του ! Κύριε κόμη, ὑπάρχει τι ἐντός μου, τὸ ὅποιον δὲν δύνασαι νὰ καταστρέψης, ὑπάρχει τι ἱερόν, ἡ μητρότης, ἡ ὅποια διαμαρτύρεται καὶ ἐξανίσταται !... Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω τὰς ἰδέας σου, ἀλλ' ὡς αἰσθάνομαι, κύριε κόμη, ἀπατάσαι ! Ὅχι, θέλων νὰ μὲ ἀπομακρύνῃς τῆς κόρης μου, δὲν ἐνεργεῖς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς.

» Ἄ ! ἐπέ το, ἐμέ, ἐμέ καὶ πάλιν θέλεις νὰ πλήξης ! Ἐὰν μὲ ἀφήσης πλησίον τῆς θυγατρὸς μου, φαίνεται τοῦτο ὡς ὑπόσχεσις συγγνώμης καὶ δὲν θὰ μὲ συγχωρήσης ποτέ ! Τὸν σκληρὸν τοῦτον λόγον τὸν ἐξεστόμισες.

» Εἶσαι ἀγαθός, εὐγενής, ἐπιεικὴς καὶ γενναῖος πρὸς πάντας, δι' ἐμέ ὅμως εἶσαι ἀσπλαγγχνός· τίποτε δὲν δύναται νὰ σὲ συγκινήσῃ, οὔτε τὰ παρελθόντα παθήματά μου,

οὔτε ὁ ἔρωσ τῆς μητρὸς, οὔτε αἱ παρακλήσεις μου, οὔτε τὰ δάκρυά μου ! Δι' ἐμέ ἐκλείσθη ἡ καρδία σου.

» Ὁ ! τὸ γνωρίζω, ὑπῆρξα ἀθλίχ· ἐγενόμην ἀξία τῆς ὀργῆς σου, τῆς περιφρονήσεως, τοῦ μίσους σου. Ἀλλὰ δὲν σημαίνουν λοιπὸν τίποτε αἱ φοβεραὶ ὀδύνη, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπροξένησε στιγμὴ ἀδυναμίας, ἀποπληνῆσεως, ἀνοίας ; Δὲν σημαίνουσι λοιπὸν τίποτε αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, ἐξ ὧν γεννᾶται ἡ μεταμέλεια ;

» Μήπως δὲν πιστεύεις εἰς τὴν μετάνοιάν μου ; Ἐρώτησεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν μυλαϊδὴν Φόρστερ, ἥτις ἐνεπιστεύθη ἐπὶ πενταετίαν τὴν θυγατέρα τῆς, ἐρώτησεν τὸν φίλον σου κύριον Βᾶν Ὅσσεν, ποία ἦτο ἡ διαγωγὴ μου, ἐρώτησεν αὐτοὺς, ἐὰν δὲν ἔπραξα ὅ,τι ὄφειλον πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἀμαρτηματός μου, ὅπως ἀποπλύνω τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀποτυπωθεῖσαν κηλῖδα τοῦ αἵσχους ! Ἄλλ' ὄχι, ἐρώτησεν τὸν ἑαυτὸν σου, παρατηρῶν τὴν θυγατέρα σου !

Τὰ δάκρυα ἔρρεον ἄφθονα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς κομῆσεως, ἐπνίγετο καὶ ἐσταμάτησεν ἐν ἀναπνεύσει. Ἀπομάξασα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπον ἐπανελάθεν :

— Ἄ ! κύριε κόμη, εἶσαι πλέον τοῦ Θεοῦ ἀδυσώπητος, διότι ἐκεῖνος μ' ἐσυγχώρησε, ναί, μ' ἐσυγχώρησε, καὶ ἀπόδειξις τοῦτου εἶναι ὅτι, καμφθεὶς ὑπὸ τῆς μετάνοιας καὶ τῶν δακρύων μου, τὰ ὅποια ἐφθασαν μέχρις αὐτοῦ, ἠδύοκῃσεν ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ ἀποδοθῇ ἡ κόρη μου !

Αἴφνης τὸ βλέμμα τῆς ἀπήστραψε καὶ μετὸ μέτωπον ὑπέπενε ὠρθώθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος.

— Κύριε κόμη, εἶπε μετὰ φωνῆς λιγυρᾶς καὶ παλλομένης, καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς σέ : Πρόσεξε !

Ὁ κ. Δελασέρ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί ἐννοεῖς ! ἠρώτησεν.

— Κύριε κόμη, γνωρίζεις εἰς ποίαν κατάστασιν διετέλει ἡ κόρη σου πρὸ ἐνός ἔτους ὅτε τὴν ἀφῆκες. Ἡ ἀτυχὴς δὲν εἶχε συναισθησῆν, ἦτο σχεδὸν ἡλίθιος. Διατί ; οὔτε τολμῶ, οὔτε θέλω νὰ ἐρωτήσω ; ἦλθον ὡς παιδαγωγός τῆς. Εὐθὺς ὅμως ὡς συνωμίλησα μετ' αὐτῆς, ἡ παιδαγωγὸς ἐξέλιπεν· ἠσθάνθη ὅτι μήτηρ ἀπῆτειτο διὰ τὴν ἀθῶν κόρην, ἡ ὅποια ἀνετίθετο εἰς τὰς φροντίδας μου. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω πῶς ἤρχισα τὸ ἔργον μου, ὅπως ἐξαγάγω τὸ πνεῦμά τῆς ἀπὸ τοῦ σκότους, ὅπως φωτίσω τὴν διάνοιαν, τῆς ὁποίας τὸ φῶς ἐσβέσθη, ὅπως ἀφυπνίσω τὸ λογικόν, ὅπως κινήσω ἐπὶ τέλους ὅλα τὰ ἐλατήρια τῶν διανοητικῶν τῆς δυνάμεων· πρέπει ὅμως νὰ πιστεύσης ὅτι ἐμὲ τὴν ἰδίαν ἐξωγοῦναι ἰσχυρὰ καὶ ἀγνωστος πνοή. Τίς οἶδεν ; ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ἦτο κόρη μου, δὲν θὰ εἶχον ἴσως τὴν αὐτὴν δύναμιν, δὲν θὰ ἐπετύγχανον ἴσως ὅπως ἐπέτυχον. Μετὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς δυνάμεως, τὰς ὁποίας μόνη ἡ μητρικὴ ἀγάπη δύναται νὰ μεταδώσῃ, τῆς μετέδωκα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ψυχὴν μου ! Καὶ εἰς ἐμέ, τὴν ἀτυχῆ καὶ κατηραμένην γυναῖκα, ἐπέπρωτο ἡ μοναδικὴ εὐδαιμονία νὰ δώσω δις τὴν ζωὴν εἰς τὸ τέκνον μου !

» Ναί, ἐτι ἀπαξ λέγω ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησε. Ἴδου τὸ σημεῖον τῆς σωτηρίας μου. Αἰσθάνομαι ὑπερηφανίαν ... Ἄ ! δὲν θὰ τὸ ἐμποδίσῃς αὐτό, κύριε κόμη, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἐπανερχόμενον εἰς τὴν προτέραν του τάξιν !

Τὸ βλέμμα τῆς ἐγένετο ἰλαρὸν καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, λαμπρυνθέντος αἴφνης, ὑπῆρχε τι ἀγγελικόν.

— Τώρα, κύριε κόμη, ἐπανελάθεν, ἀκουσον. Δύνασαι νὰ μὲ ἀποδιώξης, δύνασαι νὰ μὰς ἀποχωρήσης ; ἀλλ' ἐὰν τὸ πράξης, θὰ φονεύσης καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ τέκνον.

Ὁ γέρον ἐκλονήθη, ὡς εἰ ἔλαβε κτύπημα κατὰ κεφαλῆς.

— Τί... λέγεις ; ἐφέλλισεν.

— Λέγω ὅτι ἡ ζωὴ τῆς θυγατρὸς μου εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὡς ἡ ἰδικὴ μου εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου !... Τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὠμίλει εἰς ἐμέ, ὠμίλησε καὶ εἰς τὴν κόρην μου· μὲ ἀγαπᾷ ὅσον τὴν ἀγαπᾷ εἰς τὴν μητρικὴν ἀγάπην ἀνταπεκρίνετο τὸ υἱκὸν φίλτρον. Δὲν μὲ θεωρεῖ πλέον παιδαγωγόν, ἀλλὰ μητέρα τῆς.

» Ἐρώτησέ τιν, κύριε κόμη, καὶ θὰ ἴδῃς τί θὰ σοὶ ἀποκριθῇ.

» Διὰ σὲ εἶμαι πάντοτε ἀναξία καὶ ἀθλία γυνὴ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐξηγόρασα τὸ ἀμαρτημά μου, διότι κατέκτησα τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου μου !

— Καὶ τὸ εἰς τὸν σεβασμόν τῆς δικαιοσύνης ; ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— Ἡ Λουκία Δελασέρ θὰ μὲ κρίνῃ, -κύριε κόμη, ὅταν δυνήθῃ νὰ τὸ πράξῃ. Τὴν γνωρίζω· ἐμόρφωσα τὴν καρδίαν τῆς διὰ τῆς πνοῆς τῆς καρδίας μου, καὶ, ἀντὶ νὰ μὲ μισήσῃ, θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας τῆς.

» Ἀγαπώμεθα καὶ θὰ εἶχες τὴν σκληρότητα νὰ μὰς ἀποχωρήσης !... Εἶσαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου ; Πιστεύεις ὅτι ἡ μήτηρ δὲν ἔχει τι πλέον ἄλλο νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς ; Ἴδου διατί πρὸ ὀλίγου σοὶ ἔλεγον : « Πρόσεξε ! » Ναί, πρόσεξε μὴ καταστρέψῃς ὅ,τι κατάρθρωσεν ἡ ἀγάπη μου !

» Ἄ ! δὲν ἤξευρες, δὲν ἤξευρες... ἐὰν ἀναχωρήσω τῆς οἰκίας αὐτῆς, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν θερμότητα τῶν φιλημάτων μου νὰ τὴν ζωογονῶσι, καὶ δυνατόν νὰ ἀσθενήσῃ πάλιν.

» Ἀκουσον καὶ θὰ ἐννοήσης.

» Ὅταν τὴν κρατῶ εἰς τὰ γόνατά μου, εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, χαίρουσα καὶ εὐχαριστημένη, διότι αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπάται, μὲ ὀνομάζει, ἐμὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς κυρίας Δουράνδου, διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς τῆς : « μαμά μου ! »

» Τώρα, κύριε κόμη, σιγᾷ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἔνοχος σύζυγος δὲν ἔχει νὰ εἶπῃ τίποτε. Περιμένω τὴν ἀπόφασίν σου. Ὁμίλησον».

— Θὰ μείνης πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ.

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ φωνὴν ἀγαλλιάσεως καὶ ἔκαμε κίνημα, εἰς τοῖμα νὰ ριφθῇ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συ-

ζύγου της. 'Αλλ' ὁ κόμης διὰ κινήματος ἀνεχαίτισεν αὐτήν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, εἶπε ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὁ κ. Δελασέρ ἔθικεν ἐν τάχει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου καὶ ἐπανάλαβεν :

— Θὰ μείνης πλησίον τῆς θυγατρὸς σου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ὑποβάλλομαι εἰς τὴν θέλησίν σου.

— Δὲν θὰ εἶπες εἰς τὴν Χρυσουγὴν ὅτι εἶσαι μήτηρ της; δὲν θὰ πράξης τίποτε ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ τὸ μαντεύσῃ.

Στεναγμὸς παρατεταμένος ἦν ἡ ἀπάντησις τῆς κομήσσης.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι; ἐπέμενε ὁ κόμης.

— Ναί.

— Θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν;

— Θὰ τὴν ἔχω.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὶ εἶπω ποῖαι εἶναι αἱ ιδέαι μου, ἴσως μίαν ἡμέραν τὰς γνωρίσης, ὀφείλεις ὁμως νὰ ἐνοήσης ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναμαι νὰ τροποποιήσω ποσῶς τὸν βίον τῆς Χρυσουγῆς. 'Αναμολογῶ ὅτι κακῶς ἐπραξα νὰ τῆς εἶπω ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ ἦτο μήτηρ της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ προῖδω τί ἐμελλε νὰ συμβῇ.

»Ὅ,τι ἐπραξες ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς σου, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃς, μὲ κάμνη νὰ λησμονήσω πολλὰ πράγματα· μὴ μ' ἐρωτήσης ποτέ πλέον, ἐννοεῖς;

Ἡ κόμησσα ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν, ἥτις ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Χάριν τῆς Χρυσουγῆς ἔζησα καὶ χάριν αὐτῆς, ζῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης ἡ ζωὴ μου, ὡς ἡ ἰδικὴ σου, εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν ζωὴν της· οἱ ἐμὲ ἐκτὸς αὐτῆς οὐδὲν ὑπάρχει. Ὅλα δι' αὐτήν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της!

— Ναί, ὅλα δι' αὐτήν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της! ἐπανάλαβεν ἡ κόμησσα.

— Καλλίστα, θὰ συνεννοηθῶμεν. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι διὰ τὴν Χρυσουγὴν, διὰ τὴν κυρίαν Δελώρμ, διὰ τοὺς ὑπηρέτας, δι' ἐμέ, δι' ὅλον τὸν κόσμον τέλος θὰ ἐξακολουθήσης νὰ ἦσαι κυρία Δουράνδου. ἡ παιδαγωγὸς τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Σοὶ τὸ ὑπεσχέθην, κύριε κόμη.

— Καλῶς.

— Θὰ σεβασθῶ τὰς ιδέας σου, κύριε κόμη, καὶ θὰ πιστεύσω, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Χρυσουγῆς, ὅτι ὅλαι αἱ προθέσεις σου εἶναι ἀγαθαί· ἐπιθυμῶ μόνον, ἰάν μοι τὸ ἐπιτρέψῃς, ν' ἀπευθίνω μίαν ἐρώτησιν.

— Σὲ ἀκούω.

— Θὰ σὰς ἐρωτήσω ἰάν ἐσκέφθῃς ἤδη περὶ τοῦ μέσου τοῦ νὰ ἐξέλθῃς τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὅταν ὑπ' αὐτῶν τῶν περιστάσεων ἀναγκασθῇς.

— Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ.

— Μετ' ὀλίγον θὰ σκεφθῇς νὰ νυμφεύσῃς τὴν Χρυσουγὴν.

— Δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

— Ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ φθάσῃ, κύριε κόμη, καὶ ἴσως ταχύτερον ἀφ' ὅσον φαντάζεσαι, τότε δὲ ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃ ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ Δελώρμ τὸ ὄνομά της, τὸ τῆς Λουκίας Δελασέρ.

— Ὅμιλεις ὑποθετικῶς μόνον;

— Μετὰ πεποιθήσεως, κύριε κόμη.

— Σοὶ ἐξεμυστηρεῖθῃ τι ἡ Χρυσουγὴ;

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Δελώρμ, ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ. Ναί, κύριε κόμη, ἡ Χρυσουγὴ μοὶ ὠμίλησε περὶ νέου τινός...

— Ὡστε δὲν τὸν ἐλησμόνησε; ἐψιθύρισε σύνοφρος ὁ γέρον.

— Ἀπεναντίας, ὁ νοῦς της εἶναι προσηλωμένος εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν Ἀδριανόν.

Ὁ κόμης ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσίγησε καλύπτων τὸ μέτωπον διὰ τῶν χειρῶν σύνοφρος καὶ περίφροντις.

— Γνωρίζεις βεβαίως τὸν νέον αὐτόν;

— Τὸν γνωρίζω.

— Καὶ ἰάν εἶναι ἀντάξιός της Λουκίας Δελασέρ...

— Αἶ, διέκοψεν αὐτὴν ἀποτόμως ὁ κόμης, καὶ γνωρίζω τί ἀπέγεινε; Τί εἶναι οἱ σημερινοὶ νέοι; Ἄστωι καὶ φιλήδονοι, πάντα θυσιάζοντες εἰς τὰς ἡδονάς, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν κενάς, διὰ τοῦτο δὲν ἐμπνέουσιν ἐμπιστοσύνην.

— Ὅλοι οἱ νέοι δὲν εἶναι οἱ αὐτοί, κύριε κόμη.

— Αἶ, αἶ!

— Βεβαίως παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν νοήμονες, ἐργαζόμενοι διὰ νὰ γίνωσιν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀφοῦ γνωρίζῃς τὸν κύριον Ἀδριανόν, θὰ γνωρίζῃς καί...

— Δὲν γνωρίζω τίποτε. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον παρουσιάσθη εἰς τὴν Χρυσουγὴν, μοῦ ἐμβάλλει κακὰς ιδέας. Ἠλπίζον ὅτι ἡ κόρη μου δὲν θὰ τὸν ἐσκέπτετο πλέον, εἶναι ἀτύχημα ὅτι δὲν τὸν ἐλησμόνησε. Τὸν ἐνθυμεῖται ἀκόμη, ἀλλ' αὐτός; ... Ἔτος παρῆλθεν ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων συνεντεύξεων των.

— Κατοικεῖ ἐν Παρισίοις;

— Ναί.

— Τότε εἰμπορεῖς νὰ πληροφορηθῇς ταχέως.

— Βεβαίως πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ.

— Ἐὰν ἡ Λουκία Δελασέρ...

— Εἰπέ ἡ Χρυσουγὴ Δελώρμ.

— Συγγνώμην! Ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ Δελώρμ τὸν σκέπτεται, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ταχέως καὶ δραστηρίως. Εἰς νέαν εὐαίσθητον, ὡς ἡ Χρυσουγὴ, τὸ ὄνειρον εἶναι συνήθως ἐπικινδύνον.

— Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ μάθω.

— Ἐπαναλαμβάνω τοὺς λόγους σας, κύριε κόμη, τὰ πάντα διὰ τὴν Χρυσουγὴν, διὰ τὸ μέλλον της, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν της!

— Τώρα, εἶπεν ὁ κόμης, δύνασαι ν' ἀποχωρήσῃς, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς ὑπὸ ποῖον ὄρον μένεις πλησίον τῆς θυγατρὸς σου· ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὅποιαν μοὶ ἔδωκες!

— Θὰ ἔχω ἰσχυρὰν θέλησιν, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸ κηροπήγιον, ἤναψε τὸ κηρίον, ἐχαίρεισε τὸν κόμητα καὶ ἀπεμακρύνθη.

ΙΓ'

Ὁ ὕπνος τῆς Χρυσουγῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κομήσσης, ἦν θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ὀνομάζωμεν κυρίαν Δουράνδου, ὁ κόμης, καθήμενος ἐπὶ σκίμπος καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν, διατελῶν δὲ ἐπὶ πολὺ βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ἐσκέπτετο:

— Ἴδου πῶς ματαιοῦνται ὅλοι οἱ ἀνθρώπιναι συνουασμοί, ἴδου πῶς καταστρέφεται ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θέλει ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου. Τῇ εἶπον: «Οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδῃς τὴν κόρην σου!» καὶ τώρα ὀφείλω νὰ κύψω τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοῦ Παντοδυνάμου, οὕτινος αἱ βουλαὶ ἀνεξίτηστοι!

»Ἡ κόμησσα Δελασέρ παιδαγωγός! ... Καλὰ. Μετὰ τὴν ἀτιμίαν ἠδύνατο νὰ καταπέσῃ εἰς τὸν βόρβορον, ἀλλ' ἡ ἀγάμνησις τοῦ τέκνου της τῇ ἀπέδωκε τὴν ὑπερηφανίαν της, ἠγέρθη καὶ ἔμεινε ἀξιοπρεπῆς ἐν τῇ ἀτυχίᾳ της.

»Ἡδυνάμην νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἤρκει μόνον νὰ διατάξω διὰ νὰ ὑπακούσῃ. Διατί δὲν τὸ ἐπραξα; Φόβος ἄρα γε μὲ ἀνεχαίτισεν; Ὅχι. Ἀφῆκα τὴν ψυχὴν μου νὰ συγκινηθῇ μοὶ ὑπολείπεται εἰσέτι εὐσπλαγγνία· ἡ πληγωμένη καρδίᾳ μου δὲν εἶναι καρδίᾳ τέρατος! Ἀπὸ ἔτους ζῶσιν ὁμοῦ καὶ ἀγαπῶνται, κακὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἔργον θὰ διέπραττον, ἂν τὰς ἀπεχωρίζον... Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπραξεν ἡ μήτηρ, τῇ παρέχει δικαίωμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ τῇ διαμνησθῆσω, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲνη πλησίον τῆς κόρης της».

Ἡ κόμησσα Δελασέρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, μόλονότι δὲ ἦτο κεκμηκυῖα καὶ καταβεβλημένη ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων σφοδρῶν συγκινήσεων, δὲν ἐσκέπτετο μολαταῦτα νὰ κατακλιθῇ. Ὄρθια, μὲ τὴν κεφαλὴν τεταπεινωμένην καὶ τρέμουσα σύσσωμος, ἐφαίνετο ἀκρωμένη ἐν τῇ βαθεῖᾳ σιγῇ, ἥτις ἐπεκράτει ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ σύζυγός της δὲν εἰδείχθη ἄκαμπτος, συγκινηθεὶς ὑπὸ τῶν δακρῶν της. Βεβαίως δὲν τῇ ἐχορήγησε πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει, ἐν τούτοις ἐκείνη ἦτο εὐχαριστημένη· διότι τέλος εἶχεν ἄρα γε καὶ τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ περισσότερα;

Δὲν θὰ ἦτο πλέον ἀποκεχωρισμένη τῆς θυγατρὸς της; θὰ ἔζη πλησίον αὐτῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τῇ ὁμιλῇ, νὰ τὴν ἀσπάζεται ἐν πάσῃ στιγμῇ.

Μετὰ τόσας ὀδύνας, μετὰ τόσους πόθους ἀποπνιγένας, μετὰ τόσους ἀπελπισμούς, ὅποια εὐδαιμονία! Δὲν ὀφείλει νὰ παραιτήσῃ τὸ πρόσωπον τῆς παιδαγωγοῦ, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Βεβαίως ἐμελλε νὰ ἀναγκάζῃ ἑαυτήν, ἵνα μὴ προδοθῇ, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι θὰ ἦντλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρὸς τὸ τέκνον της ἐρωτός της πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμενην αὐτῇ δύναμιν καὶ ὅτι θὰ ὤφιστατο μετὰ καρτερίας τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἔμεινε ἀρκούντως ἀκίνητος, ἔχουσα προσηλωμένον τὸ οὖς, ἀ-

χρωμένη, ὡς εἶπομεν, καὶ μηδὲνα ἀκούουσα θόρυβον, ἐσκέφθη ὅτι ὁ κόμης ἐξήλθε τῆς αἰθούσης ἀμέσως μετ' αὐτὴν καὶ ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ.

Τότε τὸ βλέμμα τῆς οἶονεὶ ἀπήστραψε καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἔκφρασιν ἀφάτου στοργῆς.

— Κόρη μου! κόρη μου! ἐψιθύρισε χαμνηλοφώνως. Ἄ! δὲν ἤμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς ν' ἀσπασθῶ τὸ ἀγγελικὸν τῆς μέτωπον!

Καὶ λαβοῦσα τὸ κηροπήγιον, ὠδεύει πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔλαφρά ὡς πτηνὸν καὶ μόλις ψαύουσα διὰ τῶν ποδῶν τὸ δάπεδον. Ἡρέμα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον, ὅπερ ἐχώριζε τὸ ἰδιὸν τῆς ἀπὸ τοῦ τῆς Χρυσουγῆς, διαβάσα δὲ αὐτὸ ταχέως, ἔφθασε πρὸ δευτέρας θύρας καὶ ἔστη, ὡς ἂν εἰ ἐδίσταζε νὰ στρέψῃ τὸν στροφέα αὐτῆς, ἥτις ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἐκλείει τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Κοιμάται, διανοήθη.

Καὶ γενομένη τολμηροτέρα ἔστρεψε τὸν στροφέα καὶ μόλις ἤνοιξεν ἡ θύρα, ἀσθενέστατον προξενήσασα τριγμόν, ὅστις μολαταῦτα τὴν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ. Ἐδίστασεν ἔτι πρὸς στιγμὴν, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τέλος, χωρὶς ν' ἀνοιξῆ περισσότερο τὴν θύραν τοῦ δωματίου, εἰσῆλθεν εἰς αὐτό, φωτισθὲν αἴφνης ὑπὸ τοῦ κηρίου.

Ἡ κλίνη ἦτο ἐναντι αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος, διότι ἀφοῦ ἡ θαλαμηπόλος παρέστη εἰς τὴν κατακλίσιν τῆς πρὶν ἢ ἀποχωρήσῃ, προσήγγισε τὰ ἐκ λευκῆς καὶ κυανῆς μετάξης παραπετάσματα, ἅτινα καλύπτοντα ἔπαντα τὴν κλίνην διὰ τῶν εὐρέων αὐτῶν πτυχῶν, ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τάπητος, οἷ' οὐ ἦτο ὑπεστρωμένον τὸ δάπεδον.

Ἡ κόμηςσα ἀφῆκε τὸ κηροπήγιον καὶ προῦχθησεν ἡρέμα πρὸς τὴν κλίνην, ἀνοίξασα ἔλαφρῶ τῆ χειρὶ τὰ παραπετάσματα. Τότε εἶδε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς κοιμωμένης νεανίδος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὅπερ ἐκοσμεῖτο διὰ τριχάπτων, ὀλιγώτερον ὅμως πλούσια τῆς μεγαλοπρεποῦς ξανθοχρῆσου αὐτῆς κόμης.

Ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς εὐκολος καὶ κανονικὴ, μόλις δ' ἀκούομένη, ἐμαρτύρει τὸν ἥσυχον αὐτῆς ὕπνον ἐν τούτοις θὰ ἐθαυκαλιζέτο ὑπὸ ἡδέος καὶ χρυσοπτέρου ὄνειρου, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα περιίπτανται τὴν νύκτα περὶ τὸ προσκεφάλαιον τῶν νεανίδων, διότι ἐπὶ τῶν μικρῶν διεσταλμένων ροδίνων χειλέων αὐτῆς, ὀπισθεν τῶν ὀπίων ἀπήστραπτε σειρὰ λευκῶν ὀδόντων, διεγράφετο ἐπιχαρὶ μειδίαμα.

Εἰς τὸ ὄνειρον ἐπ' ἴσης ἡδύνατό τις ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀνεπαίσθητον κίνησιν τῶν ρωθῶνων καὶ τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων.

Ἄλλως τε ἠκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου τῆς ἡ χαρὰ μετ' ἧς ἀπεκοιμήθη.

Εἰς τῶν βραχιόνων τῆς ἡμίγυμνος ἐξῆλθε κάτωθεν τοῦ ἐφαπλώματος καὶ ἡ χεὶρ ἐκρέματο εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, ἐνῶ δ' ἕτερος ἦτο ἐπιχαρῶς κεκυρωμένος, ἡ δὲ χεὶρ πρὸς τὴν κεφαλὴν ὡς ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

Χαριεστάτη εἰκὼν!

Ἡ ἐπιχαρὶς ἐκείνη κεφαλὴ, φωτιζομένη εἶχε τὴν λαμπρότητα ἐν μέσῳ τῆς στίλβης τῆς λευκῆς μετάξης, ὡς πολῦτιμος λίθος, καὶ ἦτο ἰκανὴ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς τὸν Ραφαήλ.

Ἡ μήτηρ, ἥτις ἔτρεμεν ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανίας παρατηροῦσα τὴν κόρην τῆς, περιέπεσεν εἰς ἔκστασιν, φοβουμένη δὲ μὴ ἀφυπνίσῃ αὐτὴν, συνέειχε τὴν ἀναπνοὴν τῆς καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κινήθῃ.

Ἐν τούτοις, μετὰ μικρὸν τὰ γόνατά τῆς ἐκάμψθησαν αἴφνης, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖρας καὶ με δακρυβρέκτους καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἤρξατο νὰ προσευχῆται. Διάπυρος ἦτο ἡ προσευχὴ αὕτη, ὕμνος εὐγνωμοσύνης ἀνερχόμενος μέχρι τοῦ θείου.

Ἡ ἐνώπιόν τῆς εἰκὼν μετέβαλλε θεῖαν καὶ ἔκφρασιν καὶ ἐγένετο συγκινητικὴ. Ἰπῆρχεν ἐν αὐτῇ ὀλόκληρος ἐποποιία. Δὲν ἦτο ὅμως καὶ πλήρης ἡ θαυμαστὴ αὕτη εἰκὼν.

Αἴφνης διεστάλη θύρα τις καὶ ἐκινήθη τὸ παραπέτασμα αὐτῆς, ἀλλὰ τόσον ἔλαφρῶς, ὥστε ἡ μήτηρ, βεθυθισμένη εἰς τὴν προσευχὴν τῆς, οὐδὲν ἤκουσεν.

Ὁ κόμης Δελασέρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἰδὼν ὅμως τὴν κόμηςσαν γονυκλινῆ καὶ δεσμένην πλησίον τῆς κοιμωμένης κόρης τῆς, ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἄπαξ ἔτι ἤσθανετο ἑαυτὸν συντρασομένον μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του!

Ὡς ἡ μήτηρ, καὶ ὁ πατὴρ δὲν ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸ ἡδῦ πρόσωπον τῆς πολυατρεύτου αὐτοῦ κόρης. Βεβαίως δὲν προσεδόκα νὰ συναντήσῃ τὴν κόμηςσαν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, εἰς ὃ εἰσῆλθεν αὐτὸς πρῶτην ἡδῆ φορὰν.

— Ἐλα, διανοήθη, καλῶς ἐπραξά νὰ μὴ φανῶ ἄσπλαγγος.

Καὶ ἐπὶ μικρὸν ἐν ἀβεβαιότητι διατελέσας ἔφερεν ἐναλλάξ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν θυγατέρα.

— Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο.

Νὰ προχωρήσῃ διαταράττων τὴν προσευχὴν τῆς μητρὸς καὶ ἀφυπνίζων τὴν Χρυσουγῆν;

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἄς τὰς ἀφήσω ἡ μήτηρ εὐρίσκεται καλλίτερον ἐμοῦ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Καὶ ρίψας τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, ἀπεσύρθη.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ κόμηςσα ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς κλειομένης θύρας, στραφεῖσα δὲ ζωηρῶς ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ἀνήσυχα βλέμματα.

Ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲνα εἶδε, σιωπῆ δὲ ἐπεκράτησεν αὐτῆς, ἐψιθύρισε:

— Ἡπατήθη.

Καὶ ἐγερωθεῖσα ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἤρξατο πάλιν νὰ παρατηρῇ τὴν κοιμωμένην, ἀποθαυμάζουσα τὴν ὠραιότητα αὐτῆς.

Ταυτοχρόνως τὸ μνημονικὸν αὐτῆς ἀνέδραμεν εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη, ἀναλογιζομένη τὸ παρελθόν ἀνεπόλει ὅτι εὐρίσκειτο παρὰ τῷ θεῷ τῆς συνταγματάρχῃ Νοκρμόν, κοιμωμένη καὶ αὐτὴ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς θαλάμῳ, περιβαλλομένη ὑπὸ λευκῶν παρα-

πετασμάτων, τὸν ἥσυχον τῆς ἀθωότητος ὕπνον εἰς τὴν μακρησίαν Δεμομπεραί, ἥτις ἡγάπα αὐτὴν, ἐν τῇ μεγίστῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Βρησίῳ μεγάρου, ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ ὀμηγύρεως ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἦδεν ἄσμα συνοδεύουσα αὐτὸ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἄσμα, τὰς λέξεις τοῦ ὁποίου ἐνεθυμεῖτο ἔτι, ὅτε ἐξαίφνης ἀνὴρ σοδαρός, γέρον ἦδη, ἀλλ' ἔχων τὸ βλέμμα πλήρως ἀγαθότητος καὶ φέρων τὸν τύπον τοῦ εὐγενοῦς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν.

Ἦτο ὁ κόμης Παῦλος Δελασέρ, ὄν, μολονότι πρῶτην ἐκείνην τὴν φορὰν ἐβλεπεν, ἤσθαι ζωηρὰν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσῃ ὀμιλοῦντα.

Καὶ ὡς εἰ ταῦτα συνέβαινον τὴν προτεροῖαν, ἐνεθυμεῖτο τοὺς λόγους οὓς ἐκείνος τῇ εἶπε, τὸ διαπεραστικὸν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα του, μὴ λησμονήσασα τὰς φιλοφρονήσεις του.

Ὀλίγῳ βραδύτερον περιβεβλημένη μακρὸν λεπτούφαντον πέπλον καὶ τὸ μέτωπον ἐστεμμένον ἔχουσα ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας ἦτο γονυπετῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κόμητος ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἐν Βωκρὲ ναοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ -

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πῖστος ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Πρασσείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθι: ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἡτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50,

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμφύρουσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδοχείου, καφετείου, ἢ ζυθοπωλείου. Πληροφορία παρὰ τῷ ζυθοπωλείῳ ἢ ΗΒΗ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνωσμένη ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισθητικὴ διακινουμένη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πῆλων εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός τῆς. Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πῆλων ὄλων νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προστάς.

Εἰσοδοσ ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοῦς ἐν τῷ ἐξωτῆρῳ κῶ ἐνοοῦνται εἰς χροσόν.

« Ἀπόκριφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . 2.
 « Μάρτυς ἢ Λαυρεντία » μὴ. Α. Δεννερύ, δραχ. 2,50.
 « Μεγάλη Περιοῦσια » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.
 « Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων » μὴ. Α. Δουμά, δρ. . . 5.
 « Ὁ Πλοίαρχος Κορκωρὰν » μὴ. Ίουλ. Βέρν, δρ. 1,30.
 « Ροθίνος Χόος ὁ Εὐπατριδῆς » μὴ. Α. Δουμά, δρ. 1,25.
 « Ὁ Ροκαμβόλ » μὴ. Πονσόν δὲ Τερράλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκληρῶν βιβλίων, ἐκάστου εἰς τὸμας διηρημένον: « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τὸμ. 3. « Ἄθλιοι Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τὸμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τὸμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου » τὸμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχολικόν τοῦ Ἀπυργουμένου ». « Ἡ Ἐπιστράφη τοῦ Ροκαμβόλ » τὸμ. 3. « Οἱ Νέοι Ἄθλιοι τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ δλον τὸμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρον ἢ σειρὰ δρ. . . 40.
 « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόμητος Μοντεκρήστου » καὶ « Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου » τὸμ. 3. δραχ. 4.
 « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τὸμ. 2. δρ. . . . 4.
 « Αἱ Τραγωδία τῶν Παρισίων » μὴ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 9. δρ. 10.
 « Μαρκῶς ὁ Μαλουίνιος » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκῆσιος Δὲ Λου-Ρονὰν » τὸμ. 2. δρ. 3 50.
 « Ὁ Πυροσβέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀποφρασιθεσία Κόρη », τὸμ. 2. δρ. 3 50.
 « Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 3 δ. 3.

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ 80.
 « Νάθαν ὁ Σοφὸς » ὑπὸ Lessing, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέρχων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1 25.
 « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.
 « Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τὸμ. 2. δρ. . . . 5.
 « Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸμ. 3. δρ. . . 5.
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων » μὴ. Β. Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Ι. Καραπούτσα μετ' εἰκόνων, τὸμ. 2 δρ. 4.
 « Οἱ Ἄθλιοι » Β. Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τὸμ. 5, ἀδελ. δρ. 10, χρυσόδετ δρ. 13.
 « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τοῦ ὑπαποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τὸμ. 2 δρ. 5.
 « Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης » μὴιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ μετ' ἀφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2.
 « Αἱ Κατηραμένα τῶν Παρισίων » μὴιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 2. δραχ. 3.
 Δράματα Βίκτωρος Οὐγκὼ: « Μαρία Τυθορίς » δρ. . . 1.
 « Ἄγγελος Παταίου » δρ. 1.
 « Ἐρνάνος » δραχ. 1.
 « Βουγρῆδοι » δραχ. . . . 1.
 « Ροὺί Βιάς » δραχ. . . . 1.
 « Τὰ Σκότῃ τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. 1 75.
 « Ἐν Ἀγωνίᾳ » μὴιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τὸμ. 3. δρ. 2.
 « Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. 2 50.
 « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ. δραχ. 3.
 « Ἡ Ἀρτοπλῆξις » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.
 « Ὁ Χονδροκέφαλος » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. 1,50.
 « Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρωσ » μὴ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 7. δραχ. 6.
 « Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Λονδίνου » μὴ. Π. Ζακκὼν τὸμ. 2. δρ. 2 50
 « Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » μετ' εἰκόνων: « Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ » μὴ. Α. Ματτέυ δραχ. 2 30.

« Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. 1,50.
 « Ὁ Σαῖρ Ζουλιανὸν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 175.
 « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια: « Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης » μὴ. Ι. Φ. Σμιθ, τὸμ. 2. δραχ. 3.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τὸμ. 4. δραχ. 4.
 « Ὁ Γοῦς Μάννερικκ » μὴ. Οὐάλτερ Σκὼτ δραχ. . 2.
 « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκαίου, ἀδελ. δρ. 2 50
 χρυσόδετ δραχ. 4.
 « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου δραχ. 2.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μὴ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.
 « Ἡ Ἀθηγενίς » μὴ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τὸμ. 5 δρ. 5.
 « Ὁ Ἰατρός Ραμῶ » μὴ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50.
 « Ἡ Μοδιστρούλες » μὴ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30.
 « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50.
 « Ἡ Μεγάλη Ἴζα » μὴ. Ἀλεξίου Μπουσέ δρ. 2,50.
 « Ὁ Εὐγενής Ἔρωσ » μὴ. Ἀλεξ. Δουμά δρ. . . . 2.
 « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μὴ. Ίουλ. Μαρῦ δρ. 2,50.
 « Ὁ Λυκογιάννης » μὴ. Αἴμ. Ρισβούργ τὸμ. 4 δρ. 4.
 « Ἡ Ματθίδη » μὴ. Εὐγενίου Σὺη μετ' ἀφ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. 5.
 « Μιχαὴλ Στρογκοφ » μὴ. Ίουλίου Βέρν δραχ. . 1,50.
 « Ἴζολίνα ἢ Μεξικανὴ » μὴ. Μετ' Ρεϊδ δρ. . . . 130.
 « Ἡ Μεγάλη Καρδία » μὴ. Π. δ' Αἰγρεμὼν τὸμ. 4 δρ. 5.
 « Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ » μὴ. Α. Μπουσέ δρ. 2,75.
 « Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιέ » μὴ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25.
 « Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως » Φ. Α. Μινιέ, μετ' ἀφ. Β. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τὸμ. 2. δρ. 2,50.
 « Πρακτικὴ Ἱατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν » συγγραφεὶσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρά ἱατροῦ μετ' εἰκόνων τὸμ. 2. δρ. 6.
 « Τὰ Μυστήρια τῶν Φραϊμασόνων » ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁμοειδῶν εἰκόνων δρ. 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνα	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	—	11.00	7.45
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Αἴγιον	άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀκράτα	άν. 9.29	1.08	—	6.25
Λεγαῖνα	ἄφ. 6.18	7.15π	4.45μ	—	Κόρινθος	ἄφ. 10.39	1.58	—	7.35
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθῆναι	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.00	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	άν. 8.45	12.15
Ναύπλιον	άν. 3.00	4.25	Ἄργος	άν. 9.25	1.20
Τρίπολις	άν. 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κιλλίνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλίνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλίνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχία καθ' ἑκάστην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μιαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοῦσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΟΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

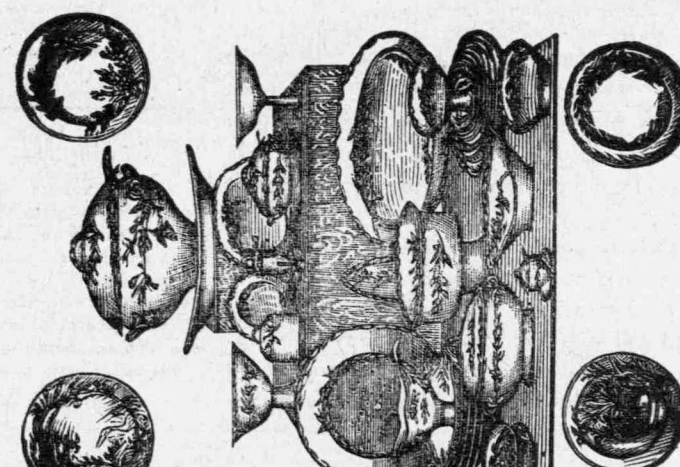
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὑδρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πόλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Hebe's
Hebe's Hair Restorer
 Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναθίσει εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν οὐδεμίαν ἐπιβλαβήν οὐσίαν περιέχει.
Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ
 Εὐρίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιολογολεῖον τῆς Κολλεγίου, ὁδὸς Πρεσβυτέρων ἀφ. 10, καὶ εἰς τὴν ἐκαστὴν φιάλην ὀραχμῶν ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπερῆς 9)

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΗΒΗ
 Πλατεία Ὀμονοίας,
 Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
 125 Rue d'Orléans 125.
On a apporté
 Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'articles en porcelaine et en faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixés.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
 ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
 125 Ὀδὸς Ἀόλου 125.
Ἐκφορέθησαν
 Ἀμύται, Πολυτέλας μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλίνων σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ πορσελίνης καὶ φαίανης πλουσίᾳ ἀλλοτρίων κομφοσηχημάτων. — Μαχαίροφύρουσα, σύνολα τῆσθ, σύνολα τραπέζης — Τιμᾶι ὀνομασμέναι.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβάτικὴν τιμᾶν.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ « ἘΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ » πωλοῦνται ἐν τῷ γράφειῳ, ὁδὸς Πρεσβετέρων, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.